

вѣка, проводилъ го е на този свѣтъ за да изпълни едно посланіе съобразно и сходствено и съ свойствата на вышата причина. Виждамъ звѣздытъ, тѣ са движатъ, и никога една не поврежда пѣтя на друга; гледамъ чловѣцытъ да са сбивать, повреждатъ взаимно и по необходимость, заключавамъ че тѣ престѣпватъ Божия законъ и са отричатъ да изпълнятъ завѣщаніето и посланіето за което сж проводены на този свѣтъ. И какъ е възможно да не съществува наказаніе за онѣзи, които престѣпватъ Божия законъ, и противодѣйствовать на посланіето за което Богъ е проводилъ чловѣка тука?

«Мнозина думать че не са боѣтъ за подиръ смъртъта, но са боѣтъ самата смъртъ. За мене смъртъта сама по себе си не е нѣщо страшно, като мжгательно, защото смъртъта е отсѣтствіе на чувствованіето. Въ минутата когаго смъртъта дохожда, повечето отъ петътъ чувства сж уничтожены. Възможно е въ минутата на раздѣляньето на душата отъ тѣлото да съществува слабо много слабо може бы чувството на слуха. Нищо повече. Нѣколко минугы тегота на гърдытъ, и . . . нищо вече, послѣ . . . Избавленіе. Смъртъта е страшна, по мое мнѣніе, и ужасна по други причины. Да гледа чловѣкъ около си слабы и милы същества, които го сж обичали, които сж были обычаны отъ него, да гледа сыззы, да слуща хжлцанія, да слуща рыданія и да осѣща ржката на смъртъта че го натиска и той да са намѣрва подъ укоренія на свѣстѣта! . . . А! туй е ужасно! . . . Добро бы было, по мое мнѣніе умирающытъ да угасваше посрѣдъ звукове на усладително и тихо музикално пѣснопѣніе извършвано отъ чедата и сѹпругата или въ тѣхно отсѣтствіе отъ родины къмъ Бога за отходящата душа. Мысльъ че таквози распорѣждане ще благодарѣше умирающыя чловѣкъ, особенно когато той, или по добръ душата му, свободна отъ престѣпленія, осѣща че отхожда лека и чиста, че свѣтътъ ще благославя името му